

kretom razglasim mobilizacijo, skratka, tako kot lahko vselej govorim le z nekega simbolnega mesta, v vlogi neke simbolne funkcije, tako lahko tudi v filozofiji spregovorim le skozi pojmovni lik, vselej si lahko in si tudi moram pomagati s pojmovnim likom. Zakaj? Zato, ker kot filozof nikoli ne govorim v prvi, pač pa vselej v tretji osebi. »Podobno je filozofski *shifter* govorno dejanje v tretji osebi, kjer vedno pojmovni lik reče Jaz: mislim kot Idiot, hočem kot Zaratustra, plešem kot Dioniz, pretendiram kot Ljubimec. Celo bergsonovsko trajanje potrebuje tekača. V filozofskem izjavljanju nečesa ne storimo z izrekanjem, temveč opravimo gibanje z mislijo, s posredovanjem pojmovnega lika. Tako so pojmovni liki resnični dejavniki izjavljanja.« (Deleuze in Guattari, 1999: 68) Zato, da povemo, kar mislimo, je vselej potreben ta *flagrant délit de legender*, potrebni so posredniki, toda ti posredniki nikoli ne nastopajo kot zgledni primer za ponazoritev kake kategorije, pač pa vselej »služijo« proizvodnji nečesa novega. Podobno seveda velja za »vajeništvo«. Če je naloga filozofije za Deleuza vselej nespremenjena (ustvariti novo), potem je tu vselej tudi že prepričanje, da to novo, ustvarjeno, seveda ni ustvarjeno iz nič, pač pa je predelava tistega, kar je že na razpolago:

»Katera je Domovina ali rojstni kraj, ki ju omenjajo mislec, filozof ali umeтник? Filozofija je neločljiva od Rojstnega, o čemer pričajo tako apriorno kot prirojenost ali reminiscenca. Toda zakaj je ta domovina neznana, izgubljena, pozabljena, mislec brez nje pa Izseljenec? Le kaj mu bo ponovno dalo teritorij, ki bo veljal kot 'doma'? Katere bodo filozofske popevke? Kakšno je razmerje misli z Zemljo? Sokrata, Atenca, ki ni maral potovati, je v mladosti vodil Parmenid iz Eleje, ko pa se je postaral, ga je zamenjal Tujec – kot bi platonizem potreboval najmanj dva pojmovna lika. Le kateri tujec je v filozofu, za katerega se zdi, kot bi se pravkar vrnil iz dežele mrtvih? To je vloga pojmovnih likov: da izražajo absolutne teritorije, deteritorializacije in reteritorializacije misli.« (Ibid.: 72)

Drugače rečeno, če Deleuze poudarja, da srečanje prinese novo konstelacijo, pa se dobro zaveda, da tudi predpostavljena vednost igra svojo vlogo, da brez Drugega, Učitelja, ne gre. Toda ta ne nastopa direktno in neposredno, tudi sam se spreminja – v deleuzovski govorici to pomeni, da je »popačen«. Drugega je v nekem pomenu treba »pustiti za seboj«, »zaobiti«. Isto logiko, kot nastopa pri Lacanu pri nagonu, je Deleuze uporabil za svoje pojmovanje želje, vajeništva in ustvarjanja. »Ko smo ujeti v sanje drugega«, pravi nekje Deleuze, »smo ga najebali.« Celotno Deleuzovo podvzetje ni tako nič drugega kot poskus sistematično razdelati to »iztrganje« Drugemu. Popačenje, falsifikacija, je zanj namreč nujni pogoj, da pridemo do nečesa novega in resničnega, kjer po-